

Entrevista a la flautista Patrícia de No

“L’escola francesa de flauta -de la qual jo em considero integrant- entén l’instrument posat al servei de la música, amb una manera belcantista de fer música.”

La flautista barcelonina “canta” amb el seu instrument arreu del món, amb gires que els propers mesos la porten a Costa Rica –amb l’Orquestra Nacional Clàssica d’Andorra–, Colòmbia –amb Cristina Casale, amb qui acaba d’enregistrar un disc, *Intimate*– i el Japó. Haurem d’esperar un any per sentir-la novament aquí, serà l’octubre de 2016 amb un gira per Catalunya junt amb la Budapest String Chamber Orquestra, formada per músics i companys de l’època del mític Jean-Pierre Rampal, de la qual ella és deixeble.

RMC: Amb una carrera concertística consolidada que l’ha dut a actuar a escenaris d’Europa, l’Àsia i els Estats Units, darrerament està desenvolupant una important activitat artística a l’Amèrica del Sud i Central, com ho demostra el seu proper retorn al Festival Internacional de Costa Rica i la gira posterior per Colòmbia. Com reben en aquella part del món els músics catalans i espanyols?

P de N.: L’Amèrica Llatina i Central estan en ple desenvolupament musical. A parer meu, existeixen dues coses bàsiques que justifiquen la difusió de la música en un país: el talent i la necessitat social. Molts d’aquests països viuen immersos en una realitat adversa alimentada per conflictes armats i troben en l’art i la música un refugi on sentir-se alliberats i sensibles un altre cop. El Festival Internacional de Música Credomatic de Costa Rica em va rebre amb molta generositat i ha volgut que enguany hi torni. Em sento molt ben tractada pel públic i la crítica, i contenta de tornar a portar-los la meua música. El mateix que a Colòmbia, on actuaré per tercer any consecutiu, però en diferents festivals.

RMC: Entre el repertori que interpretarà, ¿podem trobar obres d’autor català?

P de N.: Quan vaig actuar l’any passat al Festival de Costa Rica, ells mateixos em van demanar música catalana, així que, a banda de tocar altres compositors, vaig arranjar un recull peces populars catalanes i la vaig titular *Suite catalana*. Els va emocionar especialment “*El cant del ocells*”. Enguany celebren el 25è

aniversari i m'hi han convidat novament. Els vaig proposar de tornar-hi amb l'ONCA -l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra- i van acceptar. Farem tres actuacions, amb dos concerts per a flauta i orquestra de cordes de Vivaldi: *La tempesta di mare* i *Il gardellino, op. 10* i sis concerts més en què tocarem el *Gran Quartet, op. 89* de Krommer (per a flauta i trio de cordes) i un recull de les òperes de Mozart instrumentades el 1791 per a aquesta mateixa formació. La realitat social i històrica del nostre país, però, no els és desconeguda.

RMC: La temporada 2016-17 té previst, a més de la gira per Colòmbia, una altra gira pel Japó. Quines ciutats visitarà en tots dos països i quin repertori i amb quines formacions tocarà?

P de N.: A Colòmbia tocaré a Cartagena de Indias, Bogotà, Medellín i Popayán (festival en el qual ja vaig tocar l'any passat), amb un repertori diferent, que inclou Dvořák, Falla, Albéniz, Granados, etc., juntament amb la pianista Cristina Casale. Al Japó, en canvi, hi vaig per primer cop i em fa una il·lusió especial pel que simbolitza per a mi aquest país. Hi tinc una proximitat emocional molt gran i estic contenta de dur-hi la música del repertori per a flauta i també alguna peça dels nostres compositors. L'itinerari dels concerts s'està tancant, però Tòquio i Nagoya són dos dels llocs on aniré.

RMC: Pel que fa a la gira per Catalunya amb la Budapest String Chamber Orquestra (l'octubre del 2016), què representa tocar per primer cop amb aquesta orquestra? Quin repertori farà?

P de N.: Efectivament, serà la primera vegada que tocaré amb una orquestra amb la tradició musical i històrica d'aquesta. Per a mi serà un honor fer música amb ells, especialment perquè encara hi queden alguns dels integrants que van acompanyar nombroses vegades Jean-Pierre Rampal en les seves gires i enregistraments. Sento un gran respecte cap a aquests músics i la seva manera d'entendre la música. Amb ells tocaré el *Concert en Mi menor, op. 57* de Saverio Mercadante. Òpera pura! Els concerts seran al Teatre-Auditori Sant Cugat i al teatre L'Atlàntida de Vic, que ja estan confirmats, i d'altres que estan tancant dates, al llarg de l'octubre de 2016.

RMC: Vostè va estudiar amb Claudi Arimany i també va rebre el mestratge de Jean-Pierre Rampal, l'escola francesa de flauta. ¿Ens pot explicar quines són les característiques específiques d'aquesta manera de tocar la flauta que la fan única? ¿Creu que avui dia hi ha una escola predominant a l'hora de tocar el seu instrument?

P de N.: L'escola francesa de flauta és l'escola de flauta més antiga, per on han passat més quantitat de flautistes, compositors, directors de conservatoris importants d'Europa, mestres d'orquestra, etc. Jo em vaig formar amb la idea estètica d'usar l'instrument com a mitjà per a la música i no pas com a finalitat. Això vol dir d'una manera belcantista, amable i generosa, i alhora determinant, en què el que s'explica en una frase musical és tan rellevant com la manera com s'explica. Un equilibri, un discurs, un lirisme amable. Una manera de tractar la flauta des de l'amor i no des del múscul. En definitiva..., no posar l'instrument al servei de l'instrumentista, sinó al servei de la música. Avui dia hi ha moltes altres escoles o maneres de tocar. Tantes com flautistes. Jo vaig escollir la que lligava més amb els meus valors i la meva sensibilitat, però defenso que cada flautista triï el seu camí, el que l'identifiqui més, i sempre aconsello als meus alumnes que no es clonin, que no imitin, sinó que s'inspirin però busquin dins seu quina història volen explicar amb la flauta. Sempre a la seva manera! Si l'art no ens fa lliures..., què ens en farà?

RMC: ¿Creu que als músics catalans els és imprescindible marxar fora del país perquè puguin ser reconeguts després a casa seva?

P de N.: Hauríem de poder escollir entre formar-nos aquí o a fora sense distincions de qualitat. Això voldria dir que Catalunya té un nivell de criteri en l'ensenyament equiparable a altres ciutats com Viena, París o

Berlín, tot i que es va aconseguint a poc a poc. Un músic berlinès, es forma a Berlín i treballa a Berlín; per tant, els seus coneixements queden reflectits en la societat i la cultura del seu país. És cert que marxar obre la ment, nodreix la personalitat i enriqueix la creativitat. La qüestió és poder tornar a casa amb les maletes plenes d'idees i que el nostre país ens posi més plataformes per transmetre-les a la nostra gent i als nous nadius. Només així la cultura musical de casa nostra deixarà de ser un aparador per al músic estranger i es convertirà en un referent professional autòcton.

RMC: Enguany estrena nou CD, *Intimate* (Solfa Recordings), amb obres del repertori per a flauta i piano. ¿Ens pot explicar la gènesi d'aquest cedé i d'on ve el títol *Intimate*?

P de N.: Ara fa un parell d'anys vam fer un concert juntament amb la pianista Cristina Casale al Teatre-Auditori Sant Cugat. El concert es va titular "Intimate Classical & Jazz" i vam voler fusionar el repertori clàssic i el jazzístic amb el leitmotiv de la música més intimista i sensible per a flauta i piano. D'aquest concert, n'ha sortit aquest nou CD i diverses gires.

RMC: Per acabar, què fa diferent Patrícia de No d'altres flautistes?

P de N.: Hi ha tantes maneres de fer música com públics per apreciar-la. Cada solista aporta quelcom diferent, únic i irreplicable. Igual que hi ha un públic per a Miró i un per a Picasso. La crítica especialitzada diu que el que em diferencia és la meua expressivitat i versatilitat sobre l'escenari. Vaig estudiar quatre anys de cant líric i això m'ha influït absolutament en la meua manera de tocar i d'interpretar una peça, així com de dirigir-me al públic. Una soprano, un cop em va dir que jo era una cantant amb una flauta; crec que és un dels elogis més bonics que m'hagin pogut dir a la vida.